

נאמרו רק בישראלית, ולא בגיורת, וכפי שיבואר בגמרא.

הגיורת, שנתגיירה בתה עמה, (45) וזינתה הבת כשהיתה מאורסה לאיש, [בעודה נערה], אינה נסקלת על פתח בית אביה כדין נערה בתולה מאורסה ישראלית.

ואפילו אם נתגיירה פחותה מבת שלש שנים ויום אחד, שבחזקת בתולה נתגיירה — הרי מיתה של זו בחנק, כדין אשת איש שזינתה, ולא כדין נערה בתולה מאורסה שזינתה, שדינה בסקילה.

והטעם, משום שדין סקילה האמור בנערה בתולה המאורסה — רק בזרע ישראל נאמר. וכדברי הכתוב [בפרשת מוציא שם רע על נערה בתולה שזינתה בזמן אירוסיה: "כי נבלה עשתה בישראל".

וכן, אין לה לא את ההוצאה להורג על פתח בית האב (46), האמור בנערה ישראלית המאורסה.

משום רבי אליעזר ברבי שמעון: מנה מאתים גובה מן האירוסין, ותוספת כתובה גובה מן הנישואין.

והכמים אומרים: אחד זה ואחד זה — מן הנישואין.

והלכתא כחכמים, שאחד זה ואחד זה — מן הנישואין (44).

מתניתין:

כל אשת איש המזונה תחת בעלה חייבת מיתה בחנק. אך יצאה מכלל זה נערה בתולה מאורסה, שאם זינתה בזמן אירוסיה, דינה הוא בסקילה על "פתח בית אביה".

כמו כן נאמרה בתורה פרשה מיוחדת בענין נערה בתולה מאורסה, שאם הוציא עליה בעלה שם רע, שזינתה בזמן אירוסיה, הרי הוא לוקה ומשלם מאה כסף.

שני חידושים אלו בנערה בתולה מאורסה

משום שמדובר דווקא בפחותה מבת שלש, שאין דרכה להתגייר אלא עם אמה. שאם נתגיירה כשהיתה בת יותר משלוש, הרי כבר אינה בחזקת בתולה [תוס' רי"ד]. ועוד, דאין סברא שיטבילוה על דעת ב"ד, שאין מטבילין גר קטן על דעת ב"ד אא"כ הוא תובע להתגייר, וזאת שפחותה מבת ג', אין בה דעת לתבוע. להכי נקט שנתגיירה בתה עמה, והטבילוה על דעת אמה. ועוד אפשר לומר, דנקט הכי, משום דבעי למיתני בסיפא "היתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה". תוס'.

46. כתב הרמב"ם [פרק ג מהלכות איסורי ביאה הלי"א], שדינה שנסקלת בבית הסקילה, ככל הנסקלים. ולגבי הורתה שלא בקדושה ולידתה

44. תמה ר"י, דהשתא מסקינן שאע"פ שהוסיף בכתובה השניה, אחד זה ואחד זה גובה מן הנישואין, ופליגא אדרב נחמן דאמר לעיל דאי אוסיף ביה דקלא, אדעתא דתוספת כתביה, ולא ביטל שני את הראשון, והרי הלכתא כרב נחמן כדיני!

ואומר ר"י, דהכא, גבי כתובה, אע"ג דאיכא תוספת, ביטל שני את הראשון, משום דליכא שטר כתובה באירוסין — אלא מתנאי ב"ד היא, לכן נתבטל תנאי ראשון ע"י שטר. אבל בהיא דרב נחמן, דאיכא שני שטרות, כשהוסיף בשטר השני — לא ביטל את הראשון, הואיל והוא עדיין בידו. ועיי' בתוס' שהאריכו עוד.

45. הא דלא נקט הגיורת שנתגיירה סתם, היינו